

Cristina Nichitus Roncea

Precum în cer, așa și pe pământ

"Precum in cer, asa si pe pamant"

Precum in cer, asa si pe pamant - Calatorie foto prin lumea ortodoxa romaneasca - Cristina Nichitus Roncea

<http://precum-in-cer.ro>

**Profesorul Nae Georgescu: Un album de idei fotografice.
Precum in cer asa si pe pamant se va lansa joi, 19 ianuarie,
ora 18, la Libraria Sophia**

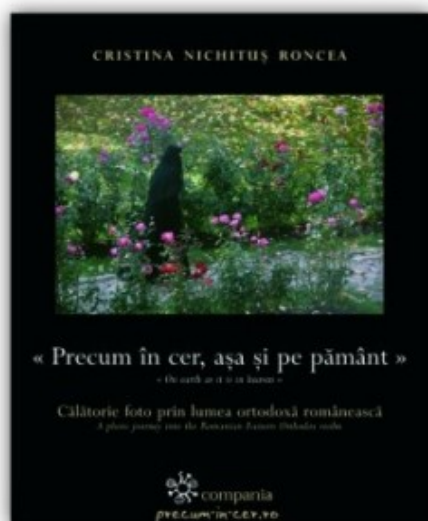
librăria SOPHIA

vă invită în perioada
12 ianuarie-8 februarie 2012
la expoziția de fotografie

PRECUM ÎN CER,
AȘA ȘI PE PĂMÂNT

de

Cristina Nichituș Roncea

INVITAȚI:

prof. acad. Florin Constantiniu
monahul Filotheu Bălan

**vernisajul va avea loc
joi, 19 ianuarie 2012, ora 18⁰⁰**

Librăria Sophia, str. Bibescu Vodă nr. 19, București, lângă Facultatea de Teologie

sponsor: **TUCA ZBARCEA**
ASOCIAȚII

Attorneys at law

Un album de idei fotografice

Prof Nae Georgescu

Dintre atâtea chipuri cernite din albumul Cristinei Nichitus Roncea, îmi privesc privirile în carte un profil cu fața întoarsă de la lumină (fotografiat din spate) din brațele căruiă se întinde peste umăr un buchet imens de flori de câmp. Totul se estompează în jur: un zid de mănăstire se întinde alb în margaretele din brațul cu flori, acoperitul, probabil roșu, devine pat violet în prelungirea liliacului și brebeneilor sau puroinicelor, iarba verde de la picioare s-a dizolvat deja în frunzele din braț dar și în clopotei, chiar negrul hainei căruiă se întinde și al acoperământului capului a cătigat reflexe alburii, violacee, albstrii. Nu este o simfonie a culorilor, nu. Mai degrabă o ceartă ostentativă a lor. Iar pentru ochiul celui care a parcurs, până la această pagină cu numărul 113, aceste imagini de sfânti, cărui, peisaje ori construcții religioase, pentru ochiul meu de pildă, este ca un semnal de alarmă. Stop cadru! Ce e cu atâta negru căruiă se întinde și cu această explozie florală strânsă în brațul lui? E ca un memento mori pentru natură, adică viața monahală ar fi ca o celebrare a morții vegetale, adică această haină neagră ce a cosit culorile vie ale câmpului ne aduce aminte că repede-repede ele se vor ofili, fân vor deveni, negrul pământ le va învâli!

Dacă privești din nou tabloul, după ce ai raționat astfel, surprinzi o altă undă a realului: buchetul din brațele chipului întors se revărsa peste negrul hainei și acoperământului ei, le îndulcește acel negru căruiă se întinde până la capacitatea de a oglindi în el culorile vie. Este, așadar, dimpotrivă: viața îmbrășează moartea, o ține în suspensie o clipă, o anulează pentru clipa acestei armonii de culori...

Ne-am obișnuit cu căruiă trând în munți, printre stânci golașe, în schituri din lemn uscat, eventual în peisaj hibernal intrând în contrast coloristic cu negrul hainelor lor. Cristina Nichitus Roncea „scrie” cu imagini o carte de alt fel, o carte de idei. Desprind, drept punct de referință pentru mine ca privitor atent, mai întâi această răsturnare de planuri: nu e iarnă, nu e pământ negru sau galben, nu e stâncă pe fundalul acestor felii de viață – ci natură, natură vie, puternică și cotropitoare de-a dreptul. Iar oamenii aceștia, pentru că sunt înainte de toate oameni, muncesc ca să mănânce, ca să se îmbrace, ca să se adpostească: sunt oameni naturali. Din când în când, la ore fixe mai ales, ei se roagă sau cântă imnuri de slavă către Dumnezeu sau citesc în grup texte din cărți subiri și vechi sau se ocupă de clopotele bisericilor, de toacă, foc, animale. Tot ce fac, însă, fac înveșmântați în negrul costumului lor, lăsându-se hărțuiți de horbota culorilor dintr-o poiană înverzită. Este ca și cum, în peisaj eminentemente uman, de ora actuală adică, între atâția și atâția oameni te-ai pstra tu însuși trecând printre ei fără să te schimbi cu nimic. Mircea Eliade spunea că e mai ușor să rămâi român undeva, la margine de țară, decât în centru, în capitală, pentru că acolo, departe, ești numai tu cu tine însuși, eventual cu celălalt de care te delimitezi – pe când aici, în centru, trebuie să faci fața marilor „otrăvuri” ale civilizației, ale culturii mai ales. Despre viața căruiă se întinde nu se poate spune același lucru, după opinia fotografică a Cristinei Nichitus Roncea, ba dimpotrivă: acolo, departe, în natură e mai greu, pentru că ești o pată neagră în crudul ei etern, pentru că-i amintești că ești ca negru și-i amintește că există ca viață. E ușor să te pstrezi într-o lume urbană, fără culori, pentru că

nu intri în dialog contradictoriu. E greu, foarte greu, în natur?, mai ales vara, mai ales prim?vara.

?i totu?i, aceste greu??i sunt tr?ite obi?nuit, nu rareori în întrep?trundere cu laicii care viziteaz? m?n?stirile –?i care, ne fiind neap?rat obliga?i s? se îmbrace în haine negre, au, parc?, rolul florilor din poian?, în sensul c? par a le sufoca pe c?lug?ri?e cu ro?ul, verdele, galbenul, albastrul straielor lor de adun?tur?...Iat? de ce am g?sit c? aceasta este o idee central?: se reverbereaz? în totul. La baza lumii st?, dup? Cristina Nichitu? Roncea, opozi?ia dintre negru ?i toate celelalte culori. O opozi?ie dialectic?, adic? atragere ?i respingere – iar pentru noi, oamenii privitori, o adev?rat? oglind? a sufletului nostru, pentru c? to?i ne uit?m, la un moment dat, privind aceast? lupt? de basm descoperit? de c?tre autoare, în ce culori suntem îmbr?ca?i, dac? avem cutare culoare în straiile noastre, dac? nu cumva suntem prea pestri? acoperi?i de straie... Asta nu înseamn? c? ne-am întreba cât de c?lug?ri suntem, sau dac? suntem întrucâtva c?lug?ri în adâncul sufletului nostru – ci pur ?i simplu întrebarea necesar? ar fi dac? ?tim c? pe lume exist? ?i c?lug?ri, c? ei sunt de neclintit din dogma lor, c? ei se întreab? pentru noi ce e via?a, ce e moartea, c? ei ?i numai ei pot vie?ui pe p?mânt ca ?i în ceruri.

1. [Cristina Nichitu? Roncea](#): „[Precum în cer, așa și pe pământ](#)”. **C?l?torie foto prin lumea ortodox? româneasc?.** [Editura Compania](#). **Lansare:** [Libraria Sophia](#), joi, 19 ianuarie, ora 18.00

Sursa: [Ziaristi Online](#)

Cititi si: [Toate Artele - Cel mai frumos cadou de sarbatori](#) si [Lansare la Libraria Sophia](#)